

ikke vil udrette . . . for at kunne vinde Deres Bifald!“

Mens den første Del af hans Tale havde været nøje overlagt i Forvejen, havde han maattet sige dette sidste uden Forberedelse; og det var kun Jakobes vedvarende Tavshed, der forledte ham til saa vidtgaaende Indrømmelser. Men nu vidste han heller ikke mer at sige. Og han bøjede sig for hende som for at erklære, at han var beredt paa at modtage sin Dom.

Jakobe tog sig endelig sammen.

„Jeg bør vel i Grunden sige Dem Tak for Deres gode Mening om mig. Forresten er jeg ganske overbevist om, at De i høj Grad overvurderer Deres Følelser for mig. — I hvert Fald,“ afskar hun ham hurtigt Ordet, da han vilde gøre Indsigelse, „al videre Forklaring er jo unødvendig, naar jeg fortæller Dem, at jeg — allerede er forlovet.“

„Det er altsaa virkelig Tilfældet? . . . Og med Eybert, ikke sandt?“

„Derom har De ingen Ret til at spørge,“ sagde hun kort. Hvorpaa hun rejste sig og gik bort. — Som ramt af et Hjerneslag blev Per siddende paa Bænken og stirrede udtryksløst efter hende.

Ude paa Terrassen sad Fru Salomon og Aron Israels to smaa, tykke, borgerlig gemytlige Søstre; de kaldte paa Jakobe, da hun kom forbi, men hun lod, som om hun ikke hørte det, og gik op paa sit Værelse. Saasnart hun her var kommen indenfor Døren, trak hun den højre Handske af og trykkede Haandbagen mod sine Kinder for at fornemme, om de brændte. Hendes Bryst bølgede; Knæene dirrede under hende. At noget saadant skulde overgaa hende! Hun følte sig som En, der lykkelig var undsluppen en dødelig